

Szent Ferenc húsvétja

A Tranzitus nyolcszázadik évfordulója

A Miniszter Generális
és Definitóriumának
levele Szent Ferenc
ünnepé alkalmából, 2026

ORDO FRATRUM
MINORUM

1226 – 2026
Franciscus

Szent Ferenc halálának nyolcszázadik évfordulója

A Kisebb Testvérek Rendje összes szerzeteséhez,

Kontemplatív nővéreinkhez

A TOR nővéreihez és mindazokhoz a testvérekhez és nővérekhez, akik Rendüinkhöz kapcsolódnak

Róma, 2026. szeptember 24.

Kedves Testvérek és Nővérek!

Az Úr adjon nektek békességet!

Szent Ferenc ünnepéhez közeledve írunk nektek, halálának nyolcszázadik évfordulóján. Ezt a centenáriumot négy éve készítjük elő. Amint mindannyian emlékszünk, 2023-ban kezdtük, amikor Regulánk jóváhagyásának és a grecciói karácsonynak a nyolcszázadik évfordulóját ünnepeltük.

A következő évben, a stigmatizáció eseményének nyolcszázadik évfordulóján, e különleges szeretetsebeket szemléltük, 2025-ben pedig megálltunk, hogy elmélkedjünk a Naptestvér énekén, és még inkább felfedezzük ennek az egyszerű és bölcs szövegnek a gazdagságát.

Ebben az évben elérkeztünk a Tranzitus, az Átmenet megünnepléséhez, amelyet Szent Ferenc húsvétjának szeretnénk nevezni, hangsúlyozva, hogy a *tranzitus* átmenetet, vagyis húsvétot jelent, és hogy Ferenc ezt Krisztussal és az ő húsvéti misztériumával való bensőséges egységben élte meg.

E négy év során az egész világon megtapasztaltuk a ferences család valamennyi tagja közötti szép együttműködést is: újra felfedeztük, hogy éppen Szent Ferenc az a kötelék, amely bennünket az egyetlen karizmában egyesít, és örömmel mondhatjuk, hogy ez a közöttünk megvalósult együttműködés a Centenáriumok első, termékeny gyümölcse volt!

Az idei év első hónapjaiban részt vettünk Ferenc földi maradványainak rendkívüli közszemlére tételében is: ezekben a szegényes csontmaradványokban ismét felismertük azt, aki azt választotta, hogy valóban kisebb legyen, vagyis e világban a legkisebb.

Ebben az évben az Anyaszentegyház is különös gondoskodással kívánt közeledni egész ferences családukhöz azzal, hogy valamennyi templomunk számára teljes búcsút engedélyezett, ami még különlegesebbé teszi ezt a Centenáriumot.

Ferenc húsvétja

Elérkeztünk tehát Szent Ferenc húsvétjának megünnepléséhez, ahhoz az október 3-i és 4-i két naphoz, amelyek ennek a nyolcadik Centenáriumnak a szívét alkotják.

Ünnepéseinkben újra átéljük azt a pillanatot, amikor Ferenc megélte saját húsvétját, vagyis átmenetét ebből a világból az Atyához. Élete utolsó napjaiban még egyszer követni akarta Krisztus nyomdokait, ahogyan egész életében tette. Halála előtt azt kérte, hogy hallgathassa János evangéliumát a 13. fejezettől kezdődően, ahol a lábmosás eseménye megkezdődik az utolsó vacsora, valamint Krisztus szenvedésének és halálának elbeszélését; és meg akarta törni a kenyeret testvérei számára, hogy halálának közeledtével Jézus gesztusaihoz hasonuljon. Ahogyan Jézus imádkozott az Atyához övéiért, úgy Ferenc is az Atyára bízta

testvéreit, egy olyan áldással, amely magában foglalja azokat a testvéreket is, akik később jönnek, és így bennünket is elér. Végül, ahogyan Krisztus mezítelenül halt meg a kereszten, úgy Ferenc is azt akarta, hogy mezítelenül helyezték a puszta földre. Ferenc tehát saját halálából is húsvétot akart formálni, Jézus húsvétjához hasonlóan.

A Krisztushoz és az ő húsvéti misztériumához való hasonulásnak ugyanez a vágya Ferenc egész életét meghatározta: a leprásokkal való találkozástól fogva, ahol, „ami keserűnek tűnt, átváltozott a test és a lélek édességévé” (Végr 3), ami éppen a halál ama húsvéti tapasztalatára utal, amely életet ajándékoz. Egy további átmenetet jelentett a „testvérek ajándéka” (Végr 14), akik elvezették Ferencet ahhoz, hogy megtapasztalja a testvériség örömet, de ugyanakkor magának a testvéri életnek a nehéz és kemény küzdelmeit is, amelyek az évek során egyre inkább felerősödtek, a halálok és feltámadások egymást követő sorában.

A húsvéti misztérium állandó jelenléte Ferenc életében Alvernán érte el egyik csúcspontját, ahol a sebekben testet öltött a megfeszített és feltámadt Krisztushoz való hasonulása, akivel a szeráfként megjelenő Krisztus alakjában találkozott. Végül a Porciunkulánál bekövetkezett halál teljessé tette a húsvéti misztériumot életében.

Élete során nem járt különleges úton, hanem egyszerűen megélte a keresztény élet keresztségi értelmét, amely a Krisztus húsvéti misztériumában való részesedésből áll. Ami azonban rendkívüli Ferencben, az ennek a közös és alapvető keresztény hivatásnak a teljes hűséggel való megélése, amely egyben a mi hivatásunk is.

Hiszen mi is felismerhetjük, hogy életünk különböző átmeneteiben arra kapunk meghívást, hogy megéljük a húsvétot, vagyis hittal haladjunk át a nehézségeken és megpróbáltatásokon, hogy megtaláljuk az Istentől származó békét. Ahogyan Ferencnek sokszor, egészen élete végéig „meg kellett élnie a húsvétot”, úgy nekünk is. Ez az üzenet az evangélium szívéhez vezet vissza, ahol Jézus ezt mondja: „Ha valaki követni akar engem, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti; aki pedig elveszíti életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt.” (Mk 8,34–35). Ez az íge, amely a keresztény üzenet szívére irányít, és amelyet Ferenc teljességében megélt, kulcsot ad számunkra ahhoz is, hogy megértsük azt az időt, amelyben élünk.

A kortárs világ összefüggései

Ma olyan világban élünk, amelyet a béke mély vágya jellemez, ugyanakkor úgy tűnik, egyre gyakrabban sodródik háborús döntések felé. Társadalmunk sokszor megosztott és polarizált, ugyanakkor erős benne a párbeszéd és a közösség iránti igény. Egyre inkább tudatában vagyunk a teremtett világ gondozása sürgető szükségének. Ezen a területen is számos pozitív lehetőséget kínálhatna a technológia, mégis tanúi vagyunk annak, hogy a tudomány és a technika eszközeit gyakran romboló fogyasztásra használják. Olyan világban élünk, amelyben az emberek őszinte, hiteles kapcsolatokra vágnak, és szükségük van arra, hogy őszintén kommunikáljanak egymással. Azok a technológiai eszközök azonban, amelyek elősegíthetnék ezeket a kapcsolatokat, gyakran negatív módon kerülnek felhasználásra, és a kommunikáció világának rohanó ritmusa azt a veszélyt hordozza, hogy kapcsolataink egyre személytelenebbé, sőt akár konfliktusossá válnak.

A húsvét, mint a remény jele

Éppen ebben a világban, amelyben élünk, ünnepeljük Szent Ferenc húsvétjának nyolcszázadik évfordulóját. Amint mondtuk, ez ma is Krisztus húsvétjára mutat, amely egyedül bír életünket átalakító erővel, és amely egyedül a remény hiteles jele azáltal, hogy segít felismerni, Isten milyen jövőt szánt mindannyiunknak és az egész világnak.

Jézus ezt mondta nekünk: „Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földbe és nem hal el, egyedül marad; ha azonban elhal, sok termést hoz. Aki szereti életét, elveszíti, aki pedig gyűlöli életét ebben a világban, megőrzi az örök életre.” (Jn 12,24–25). Ferenc halála megmutatja számunkra, hogyan akart egészen a végsőkéig olyan földbe hullott mag lenni, amely vállalja, hogy meghal, hogy gyümölcsöt teremjen. Ferenc teljesen rábízta magát az Úr ígéreterre, elfogadta, hogy elveszítse életét a halál és feltámadás húsvéti logikája szerint, Isten pedig a nagy család, azaz mindannyiunk számára az élet termékeny magjává tette őt.

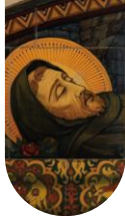
Ami Ferencben beteljesedett, Krisztus húsvétjának éltető erejét nyilvánítja ki. Azt kívánjuk, hogy ugyanez bennünk is beteljesedjék, akik az Úr Jézust követjük, és abból merítünk ihletet, ahogyan Ferenc követte őt.

A jövőbe tekintve

Halálához közeledve Ferenc mondott egy mondatot, amely hozzánk is szól, akik ezt a Centenáriumot ünnepeljük: „Én megtettem, amit tennem kellett; amit nektek kell tennetek, arra tanítson meg benneteket Krisztus!” (2Cel 214). Ez világos meghívás arra, hogy Krisztusra nézzünk: Ferenc az ő húsvétjával Krisztus húsvétja felé fordít minket, a felé a húsvéti misztérium felé, amelyet nekünk is meg kell élnünk életünkben. E nyolcszáz évvel ezelőtti esemény megünneplése nem csupán visszatekintésre készít bennünket, hanem kétségtelenül arra a jövőre is irányítja figyelmünket, amely előttünk áll, és amelyet Isten készít számunkra. Ezért választotta a ferences család azt, hogy ne legyen a Centenáriumnak záróünnepsége: nyitottnak kell maradnia a jövő felé, hogy tovább folytatódjék bennünk, tanúságtételünkben, evangéliumi hitelességünkben és – Isten adja! – szentségünkben.

A mai világban, amelyet az általunk már említett feszültségek és ellentmondások jellemeznek, a remény jelévé szeretnénk válni. Ahol a háború szelei fújnak, ott a béke nyugodt lélegzete szeretnénk lenni; egy megosztott és polarizált világban arról szeretnénk tanúságot tenni, hogy a testvériség lehetséges; egy technológiai és fogyasztói szemlélet által meghatározott környezetben a mértékletességre és a teremtet világ gondozására szeretnénk emlékeztetni; egy olyan társadalomban, ahol a kapcsolatok egyre személytelenebbé válásának veszélye fenyeget, egymás között és mindenki mással is szeretnénk megőrizni az igazán emberi kapcsolatokat; egy olyan világban pedig, amelyben az igazságot gyakran az érdekekhez és a kommunikációs stratégiákhoz igazítják, a kommunikáció ökológiáját szeretnénk előmozdítani (MH 137).

A Kisebbségi Testvérek Vietnámba összehívott jövőévi Nagykáptalanja – amelyen első alkalommal világiak is részt vesznek – nyitott szeretne lenni Isten jövőjére, arra az Országára,

amely Jézusban elérkezett, és amelyet Isten titokzatos módon készít elő korunk gyötrelmes történelmében is. Jézus szava, „Íme, én veletek vagyok minden nap, a világ végéig” (Mt 28,20), erősít minket ebben a reményben.

Kezdjük el, testvérek...

Szent Ferencre tekintve ebben a Centenáriumban továbbra is szemlélhetjük az ő nagyszerű tanúságtételét: meghívását elfogadva Krisztustól akarjuk megtanulni, mit kell tennünk. És ahogyan élete utolsó napjaiban ő mondta: „Testvérek, kezdjünk már szolgálni a mi Urunknak és Istenünknek, mert eddig édeskevés, jóformán semmi haladást nem tettünk!” (1Cel 103).

Azt kívánjuk nektek, hogy ennek a centenáriumi évnek Szent Ferenc-ünnepét különleges örömmel éljétek meg: őrá tekintve, aki Jézushoz hasonlóan halálából az Atyának és testvéreinek szánt szeretetajándékot formált, ti is mindannyian életeteket az Úr dicséretének és hálaadásának énekévé tudjátok alakítani!

Testvéri szeretettel:

Fr. Massimo Fusarelli OFM

Miniszter Generális

és a Generális Definitórium testvérei

Prot. 115571/MG-117-2025

Fr. Massimo Fusarelli OFM

Ignacio Leya J.

Zammit

Fr. Konrad

A. Filomeno

Fr. Giovanni

Fr. Konrad Gregor Chelara

Fr. Cesare Vaini

Fr. Edmund H.

Cesar Kulkamp

ORDO FRATRUM
MINORUM

Curia Generalis
Via di S. Maria Mediatrix, 25
00165 Roma, Italia
www.ofm.org